

- 1 -

הגשר

ביום אביב שטוף שמש, יצאה משפחתו לטיול של שבת. הטבע כבר איננו אותו הטבע שהכירו בזמנים אחרים. ענן כבד ואפור הטיל צל מעיק על הנוף הירוק.

הימים אינם ימים רגילים. את הארץ רוויית הסבל והשכול פקד שבר עמוק שכמוהו לא ידעה המדינה מאז הקמתה. מלחמה שסופה עדיין לא נראה באופק נוכחת עכשיו בעוצמה בלתי נתפסת, מכרסמת בחוסנה. החרדה לגורלם של החטופים הנמקים בשבי וכאבן של מאות משפחות הרוסות הקוברות את מתיהן, חלחלו אל כל נימי נפשו של לואי הסב.

במעין מציאות מקבילה, יצאו משפחות לטיול של שבת בחיק הטבע, להביט ממרומי הגשר על הצבים האפורים כבדי הגוף המתחממים בשמש הבוקר על גדת נחל אלכסנדר.

הנחל העצל החוצה את השרון בדרכו מערבה לים, אין בו יופי וייחוד כשלעצמו מלבד היותו מקום מושבם של הצבים גדולי הגוף. תושבי האזור הגובלים עם נופו הטיבו לשמר את סביבתו ולהנגישו לקהל המטיילים. שבילים נסללו ובמפרציו נשתלו דשאים ועצי נוי להצל על המבקרים הרבים המטיילים לאורכו.

הרמקול השמיע בעוצמה את המנון המלחמה, "...לא, לא, לא, תנצחו אותי...". בעודם מתפרקדים בנוחות על דשא הפארק, בצל שמשייה גדולה הנושאת בגאון את שם הקמפיין "יחד ננצח", משפחות מטיילים רבות פרקו את ערכות הפיקניק שלהן.

ציודה של משפחה אחת, אשר התמקמה בסמוך לשביל הטיולים העמוס, הונח בחוסר התחשבות על השביל עצמו וחסם את דרכם. לואי בן ה-75 שמע בתדהמה את קול שיחתם הצעקנית. אב המשפחה, בקולו הרועם, קול בס מחוספס, טען בגנות מאבקן של משפחות החטופים: "הם לא פטריוטים", האב סיכם את דבריו. לואי שמע והתקשה להאמין עד כמה גדול הפער בין עולמו לעולמם. הוא חש בתוכו את הזרות והניכור וידע שאין "ניצחון מוחלט" וגם אין "יחד". השנה הייתה גשומה במיוחד ובמרבית חלקיה של הארץ היפה הזו התמלאו מי התהום, עלו על גדותיהם וזרמו בוואדיות ובנחלים אל המאגרים. בעת ההיא של ימי אביב נעימים, חרף מצב המלחמה הקשה המתנהלת בגבולה הדרומי, עזבו מטיילים רבים את בתי המידות שלהם ובאו לבלות באתרי הטבע המצויים במרכז הארץ, הרחק מאזורי הסכנה.

כבר משעות הבוקר המוקדמות, מרבית מקומות החניה היו תפוסים, פגוש נוגע בפגוש. מגרש החניה המאולתר שנפרס בין שיחי קיקיון רחבי נוף אשר צמחו פרא על שפת הנחל, התקשה לקלוט את כמות המכוניות המתמרנות בעצבנות בשטח המשובש, ריח שתן וסימני מחראה דחפו את לואי ומשפחתו לצאת בצעדים מהירים אל מסלול ההליכה המוסדר.

הטיול, שתוכנן להיות טיול משפחתי רגוע ואינטימי של סבא סבתא, הורים צעירים ושלושת ילדיהם הקטנים, הפך במהרה לצעדה המונית ורועשת. השביל החוצה את שטח החוביזות והסרפד צר מלהכיל את ההמונים ההולכים כנחיל אדם לשום מקום. על גדת הנחל שמימיו זורמים בעצלתיים, שקועים הצבים בעולמם, מתעלמים בבוז מופגן משאון קהל המבקרים, רגליהם מבוססות בבוץ הנחל הקריר שאליו לא יגיעו קולות המלחמה.

”לעולם אינך יכול לחדור לנפשותיהם של האנשים הרבים המזדמנים במקום ובזמן למרחב מקרי אחד”, אמר לואי לעצמו, אך בשבת ההיא הוא חש בקיומו של ציר סמוי המקנן בליבן של המשפחות הצעירות הזקוקות נואשות ליציאה מהבית ומהשגרה, הרחק משגרת המסכים המשדרים ללא הרף את תמונות הכאוס הפוליטי וחושפים דיווחי תקריב מחזית המלחמה המדממת. זוג צעיר עם שלושת ילדיהם, סבא, סבתא וכלב, פילסו לעצמם דרך בשביל הצר והעמוס מטיילים, כלואים בתוך הזרם האנושי המקיף אותם. הילדים הצעירים, בת השלוש ובני החמש והשבע, אינם מודעים לכאוס הסובב אותם, ידיהם דביקות מהקרטיב שזה עתה נקנה במחיר מופקע, מתעלמים מסימני השתן של הכלבים, עסוקים בליקוט החלמיות הבשרניות מהשיחים הגבוהים מקומתם. השמש שינתה אט-אט את זוויתה לכיוון דרום-מערב. הצבים, שחשו את שינויי הטמפרטורה, גלשו למימי הנחל הרדודים, נעלמים לתוך עולמם הקריר והמוגן הנסתר מעיניהם הסקרניות של המבקרים. שעת הצהריים העירה בהם את ההכרח למצוא מסעדה ראויה להשביע בה את רעבונם. בליבם קיננה ציפייה חדשה להשלים, ולו במעט, את חוויית המפגש המשפחתי שכבר איבד מטעמו. הם נכנסו למהלך מואץ וקדחתני של חיפוש אחר שולחן פנוי אצל “אחמד וסלים”.

נטי בתו הייתה ערה לכך שאביה מנותק ושקוע בתוך מסך עולמו הדיגיטלי, גבו כפוף וארשת פנוי הביעה מצוקה פנימית שהיא אינה מבינה את פשרה.

המסעדה מלאה עד אפס מקום בסועדים רעבים ותובעניים. התור לשירותים התארך ולא התחשב בפרוסטטה הלוחצת על בטנו התחתונה. כתם רטיבות הסגיר את מפתח מכנסיו של סבא לואי.

עכשיו כבר כל השולחנות תפוסים, ריח הבשר הנצלה על הגריל התערבב בריח זיעתם של המלצרים המאבדים קשב ומתקשים לספק שירות ראוי ללקוחותיהם הרבים. הצפיפות והרעש העיבו על טעמו של התפריט המזרחי.

בעודם יושבים סביב השולחן, התחוללה בנפשו של סבא לואי סערה גדולה, חריפה ומטלטלת יותר מכל הסערות שחווה בעבר, כזו העלולה לעורר סכנה קיומית של ממש. מניסיון חייו הוא ידע לזהות את סימני הסערה. שילוב של מצוקה תודעתית וגופנית.

פניו של לואי חיוורות, כתפיו שמוטות ועיניו מושפלות, הוא חווה עכשיו הצפה כלל מערכתית, מחשבותיו נמצאות בסחרור כואב, כולן כאחת התמקדו בסיטואציה המורכבת שאליה נקלע. הוא שתה מים, כוס אחר כוס, שוב ושוב שאל את עצמו, "האם כך ייראו חיי מעתה ואילך? האם יש מוצא מהסבך שאלי נקלעת?" הטרואמה שלואי עובר עכשיו קיצונית מכל מה שידע בעבר.

לקצה קשת מחשבותיו התגנבה ההכרה שחיי מצויים עתה תחת איום קיומי. האם יעמדו לו כוחותיו הנפשיים להתגבר על האובדן ולעמוד מול האימה הנשקפת אליו מקרוב כל כך?

עיניו מושפלות, גרונו יבש והוא מכונס לתוך עצמו, כאילו מנסה להיעלם, חש את האימה המתרגשת עליו.

"עקצו אותי", אמר סבא לואי לבני משפחתו.

"מה? איך?" שאלה נטי בתו.

"נדבר יותר מאוחר", אמר לואי מבלי להרים אליה את עיניו.

ידיו רעדו, נשימתו כבדה.

נעמה, אשתו, זיהתה מייד את חולשתו ממראה חיוורון פניו. "אתה הולך להתעלף", אמרה בשקט, "תנשום עמוק", ואז המשיכה בדיבורה השקט, "בוא נחזור הביתה, אתה מדאיג אותי".

ביום השבת האביבי ההוא, בין המים לפריחות, חדרה לתודעתם של ההורים הצעירים האמת המרה, שאפילו טיול משפחתי פשוט ולא יומרני, הופך בימים אלה למאתגר עד קצות עצביהם החשופים. ההורים, שעיניהם הסגירו את עייפותם, קווצת שיבה ראשונות כבר מעטרות את שיער ראשם, חיבקו את שלושת ילדיהם שבתמימותם המתוקה חיפו על צילו המאיים של ענן כבד ואפור הניצב בגאון מעל ראשם.